

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΒ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1879.

ΑΡΙΘ. 144.

Συνδρ. έτησια έν Ελλάδα Δραχ. 1.
 » » » Έξωτερικού » 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Έν δδφ Έρμου άριθ. 79.

Είς ούδένα, πλην των τακτικων αυτης ανταποκριτων, σέλλεται η Εφημερίς των Παιδων άνευ προκληρωμης.

Θεόφραστος.

Ο Έρεσιος περιπατητικός φιλόσοφος Θεόφραστος γεννήθη έν Έρεσφ της νήσου Λέσβου τω 382 π. χ. και κατ' αρχάς μόν έμαθήτευσε παρά τινι Άλκιππω έν τη πατρίδι του, μετά δέ τούτο έστάλη παρά του πατρός του, πλουσίου όντος, εις Άθήνας, και έτέθη υπό την διδασκαλίαν του Πλάτωνος πρώτον και κατό-

πιν του Άριστοτέλους. Τόσον δέ γλοκός και εύγλωττος περί τό λέγειν ήτο, ώστε μετωνομάσθη πρώτον μόν Εύφραστος, έπειτα δέ Θεόφραστος, ένφ πρότερον έκαλείτο Τύρταμος· επί τέλους δέ εγένετο και διευθυντής της περιπατητικής Σχολής, ήτοι του Λυκείου, όπου ή δεινότης αυτού εις την φιλοσοφίαν και ιδίως την ρητορικην εύλυσε περί τάς 2,000 μαθητών, μεταξύ των όποιων αριθμούνται ό διάσημος ιατρός Έρασίστρατος και Δημήτριος ό Φαληρέας, έτι δέ Νικόμαχος ό υίός του Άριστοτέλους, όστις είχε τεθή υπό του πατρός του υπό την κηδεμονίαν αυτού.

Ο Θεόφραστος συνέγραψε πολλά συγγράμματα μεγάλης αξίας, αλλά τά πλείστα αυτών άπωλώθησαν. Έκ των διασωθέντων οι ήθικοί χαρακτήρες του, είναι φιλοσοφικά μάλλον ή ήθικά έργα.

Έγραφε προσέτι περί κολακείας, ήδονής και εύδαιμονίας. Περί γεωλογίας και βοτανικής, κ.τ.λ.

Έν γένει δέ, όπως ό Άριστοτέλης ήτο ό πατήρ της φυσικής ιστορίας, ούτω και ό Θεόφραστος δύναται να θεωρηθή ό πατήρ της Βοτανικής.

Άπέθανε δ' έν πλήρει γήρατι 85 έτών την ηλικίαν, διατηρήσας μέχρι τέλους σώας τάς διανοητικές αυτου δυνάμεις.

Τό φως κατά τους διαφόρους καιρούς του έτους.

αερομετρον

Τό χημικόν στοιχείον των ακτίνων του Ήλιου, τό καλούμενον ακτινισμός, είναι ενεργητικώτερον, συγκριτικώς προς την θερμότητα και τό φως, την άνοίξιν παρά εις άλλην τινά έποχην του έτους. Καθ' όσον δέ τό θέρος

προχωρεί, ἡ δύναμις αὐτῆ μειοῦται, καὶ τὸ φωτεινὸν στοιχεῖον ἀδύναται, ἐνῶ κατὰ τὸ φθινόπωρον ἀμφότερα εἶτε ἀκτινισμὸς καὶ τὸ φῶς μειοῦνται, ἐνῶ τὸ θερμαντικὸν στοιχεῖον ἀδύναται.

Αἱ μεταβολαὶ αὗται τοῦ ἡλιακοῦ φωτός πρὸς τοὺς καιροὺς χρησιμεύουσι πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς φυτικῆς ζωῆς.

ΟΙ ΕΝΤΑΦΙΑΣΘΕΝΤΕΣ ΖΩΝΤΕΣ.

(Διήγημα Ἑλβετικόν)

Μετάφρασις ἐλευθέρη ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

(Ἰὲ πρῆγουμένου φύλλον.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁ Παπποῦς καὶ ὁ ἔγγονός.

Μετά τὸν ἀποχαιρετισμὸν ὁ Γεώργιος μετὰ τοῦ Πέτρου καὶ τῶν κτηνῶν κατευθύνθησαν πρὸς τὰ κάτω τοῦ ὄρους, ὁ δὲ γέρον μετὰ τοῦ Ἰακώβου εἰσηλθὼν εἰς τὸ κτηνοστάσιον. Ὁ καιρὸς κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα εἶχε μεταβληθῆ, ἀνεμὸς δὲ σφοδρὸς μετὰ χιόνος καθίστα τὴν κατάβασιν δύσκολον, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀπέκρυφεν ἀπὸ τῆς ὄψεως πατρὸς καὶ ἔγγονοῦ τοὺς ἀναχωρήσαντας—καὶ ὁμοῦς ὁ γέρον ἵστατο εἰς τὸ παράθυρον κυττάζων σύννευς καὶ περιλίπος, ὡς ἐάν προσηθάνετο κακὸν τι διὰ τὸν ἀπελθόντα υἱὸν του.

— «Αὐτοὶ ἀπῆλθον, καὶ πιθανὸν νὰ μὴ τοὺς ἴδωμεν πλέον παποῦ!» εἶπεν ὁ Ἰακώβος κυττάζων τὸ τεθλιμμένον πρόσωπον τοῦ γέροντος.

— «Ὅς προσευχθῶμεν δι' αὐτούς» — εἶπεν ὁ γέρον, θέσας τὴν τρέμουσαν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδίου, «καὶ θεὸς συστήσωμεν αὐτούς εἰς τὴν φροντίδα τοῦ Θεοῦ, τῆς ὁποίας ἔχουσι μεγίστην ἀνάγκην.»

— Ὁ Ἰακώβος κατέπνιξε τοὺς λυγμούς του καὶ ἐγονάτισεν εἰς τὰ πλάγια τοῦ γέροντος, ὅστις ἐξέχεε τὴν καρδίαν αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεὸν δεόμενος, ὅπως κατευοδώσῃ τὸ τέκνον του εἰς τὴν οἰκίαν του ἐγερθεὶς δ' ἐκ τῶν γονάτων του καὶ θεωρήσας τὸ ὠρολόγιον, ἀτρεῖς εἶπε, — μετὰ μεσημβρίαν! εὐχαριστῶ τὸν Θεόν! ὁ Γεώργιος πρέπει ἤδη νὰ κατῆλθεν εἰς τὴν κοιλάδα.»

Ἐν τούτοις ὁ καιρὸς εἶχε μεταβληθῆ εἰς καταιγίδα, ἥτις ἠπέλει νὰ καταστρέψῃ τὸ κτηνοστάσιον, ὁ δὲ γέρον ἤρχισεν ἤδη ν' ἀνησυχῆ καὶ περὶ ἑαυτῶν ἐνῶ δὲ εὐρίσκετο ὑπὸ τὴν ἐπιβρόχην τοιοῦτων σκέψεων, τὸ βέλασμα τῆς ἀγαπητῆς αἰγὸς Ρόζας, τὴν ὁποίαν ἐκράτησαν μετ' ἑαυτῶν χάριν τοῦ γάλακτος αὐτῆς, ἐνεθύμισεν εἰς τὸν γέροντα, ἐπὶ ἡ ὥρα ἦτο πολὺ παρασπῆνη.

— «Δυστυχὲς ζῶον —, εἶπεν ὁ γέρον πρὸς τὸν Ἰακώβον —, ἐν τῇ μερίμνῃ μας περὶ τοῦ πατρὸς σου ἐλησμονήσαμεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀμεληθῆ! τρεῖς λοιπὸν τέ-

κνον μου, ἀναψε φῶς νὰ τὴν ἀμελέσωμεν, ἔπειτα δὲ θὰ δειπνήσωμεν.»

— «Καὶ νὰ γευματίσωμεν! —, εἶπε γελῶν ὁ Ἰακώβος —, διότι δὲν ἐλάβομεν τίποτα μετὰ τὸ πρόγευμα παποῦ.» Ἀφοῦ ἤναψε τὸ φῶς ὁ Ἰακώβος ἐκύτταξε τὸν παποῦ τοῦ εἰς τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ μὲ βλῆν τὴν βίαν τοῦ ἀνέμου, ἐπαπειλοῦντος ν' ἀναρπάσῃ τὴν σκέπην τοῦ κτηνοστασίου, καὶ τὴν βοήν τῆς καταιγίδος, τὸ πρόσωπόν του ἐφαίνετο ἱλαρὸν, ἀλλ' ὡς νὰ ἐμάντευσε τοὺς διαλογισμοὺς τοῦ Ἰακώβου ὁ γέρον ἐπρόσθεσε.

— «Μὴ φοβῆσαι, τέκνον μου — ἡ σκέπη αὐτῆ ἀντίσκη κατὰ πολλῶν ἄλλων εἶτι χειροτέρων καταιγίδων· διότι αἱ στέγαι τῶν ὄρειων τούτων κτηνοστασίων κατασκευάζονται ἐπὶ τούτῳ στερεαί, διὰ ν' ἀνθίστανται εἰς τοὺς ἀνέμους καὶ τὰς καταιγίδας. Προπορεύου λοιπὸν ἀπόβως πρὸς τὸν σταῦλον τῆς Ρόζας, διὰ νὰ ἴδωμεν πῶς εὐρίσκεται τὸ πτωχὸν ζῶον.»

Ὁ Ἰακώβος ὑπήκουσε καὶ μετ' ὀλίγον αὐτὸς καὶ ὁ γέρον ἵστατο πλησίον τῆς ἀγαπητῆς Ρόζας, ἥτις ἐδείκνυε τὴν χαρὰν τῆς λείχουσα τὰς χεῖρας τοῦ Ἰακώβου, προσφέροντος εἰς αὐτὴν ὀλίγον ἄλας, ἐνῶ ὁ γέρον ἤμελεγεν αὐτὴν.»

— «Πρέπει νὰ προσέχωμεν καλὰ τὴν Ρόζαν,» εἶπεν ὁ γέρον, λαθῶν τὴν βεθοῦραν πλῆρη γάλακτος, «διότι ἐξ αὐτῆς ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ μας, ἐὰν ἀποκλεισθῶμεν ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ χειμῶνος.»

— «Μὰ τρομάζεις, παποῦ, — εἶπεν ὁ Ἰακώβος· φοβεῖσαι λοιπὸν, δεῖ θὰ μείνωμεν ἐδῶ περισσότερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας!»

— «Ἄλλοις ἡξέουσι τί ἡμπορεῖ νὰ συμβῆ; — εἶπεν ὁ γέρον. «Πιθανὸν νὰ ἐλευθερωθῶμεν αὔριον — πιθανὸν ὁμοῦ νὰ περάσωσι πολλὰ ἑβδομάδες, πρὶν δυνηθῶσι νὰ μᾶς ἐλευθερώσωσιν· ὅθεν καλὸν εἶναι νὰ ἤμαθα προητομασμένοι διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον. Ἴδοὺ ἀκούεις καὶ βλέπεις, ὅτι ἡ καταιγὶς ἐξακολουθεῖ, αἱ ψεκάδες τῆς χιόνος εἰσέρχονται καὶ ἐδῶ ἀκόμη, ὁ δὲ ἀνεμὸς ἔγινε τόσον ψυχρὸς, ὥστε δὲν θὰ ζεσταθῶμεν μὲ τὴν ὀλίγην φωτιάν, τὴν ὁποίαν ἔχαμες· ὅθεν προτείνω, εὐθὺς ἀφοῦ δειπνήσωμεν, νὰ πλαγιάσωμεν εἰς τὴν κλίνην μας — αὔριον δὲ, Θεοῦ θέλοντος, θὰ ἴδωμεν τί μέλλει γενέσθαι.»

Ταῦτα εἰπὼν ὁ γέρον ἔλαβε μέρος τοῦ ἀμεληθέντος γάλακτος, ἔδωκε δὲ καὶ εἰς τὸν Ἰακώβον, καὶ ἀπιερώσας ἑαυτὸν καὶ τὸ παιδίον διὰ βραχείας, ἀλλ' ἐνθέρμου προσευχῆς πρὸς τὸν Θεόν, κατεκλίθησαν ὁμοῦ ἐπὶ τῆς ἀχυρίνου κλίνης των, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀμφότεροι καταλήφθησαν ὑπὸ τοῦ ὕπνου. (ἀκολουθεῖ.)

Συκοφαντία.

Ἐπάρχει τι περὶ τὴν συκοφαντίαν, καθιστάνων αὐτὴν ἰδιαιτέρως βλαβερὰν, — ἤγουν, ἡ δυσκολία τοῦ νὰ λογαριασώμεν τὰ ἐξ αὐτῆς κακὰ ἀποτελέσματα. Ἀφοῦ μίαν φοράν προφέρῃς τοὺς συκοφαντικοὺς λόγους, δὲν εἶναι πλέον εἰς τὴν ἐξουσίαν σου νὰ στήσῃς τὴν πρόοδον αὐτῶν ὁδεύουν ἀπὸ στόμα εἰς στόμα, ἕως οὗ διασπαρῶσι πανταχοῦ. « Ἴδου » λέγει ὁ ἀπόστολος, « ὄλιγον κῦρ ἤλκισεν ὄλην ἀνάπτεα. » Πόσαι λόκαι προξενοῦνται ἀπὸ ψευδεῖς φήμας! πόσαι ἀπὸ κακολόγους ὑπερβολὰς! πόσων οἰκογενειῶν ἡ εἰρήνη ἀφανίζεται! Πολλῶν γειτονεσιῶν διχόνοιαί καὶ φιλονεικίαι προέρχονται πολλάκις ἐκ τῆς κακοηθείας ταύτης. Αἱ κατακρητικαὶ ψευδολογίαι ἔκαμον ἕως καὶ φίλους νὰ δπλωθῶσιν ἐναντίον ἀλλήλων, καὶ φόνος ἐστάθη κοιλίαις τὸ ἐπακλόουθον. Εἰς πολλοὺς ἔφερον θάνατον ἢ ἀπερίσκεπτος καὶ κακόνους ὁμιλία τῶν γειτόνων των.

Φαντάσου, ὅτι ἐμπορεῖς νὰ γείνης τὸ αἴτιον καμμιᾶς τῶν συμφορῶν τούτων ὅποιαν συνειδήσεως τύψιν πρέπει νὰ ὑποφέρῃς! Πολλοὶ γίνονται τὸ αἴτιον αὐτῶν. Χαλίνονε λοιπὸν πρῶίμα τὴν κλίσην σε πρὸς τὸ κακολογεῖν καὶ διασέρειν, ὥστε νὰ μὴ σ' ἐλέγχῃ ἀκολούθως μὲ πικροτάτους ἐλέγχους ἢ συνειδήσεις, διὰ τὴν ὅποιαν ἐπροξένησες ἀθλιότητα.

Δὲν εἶναι ἔτι

Περὶ τοῦ κεντρικοῦ Ἡλίου.

Κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ σοφοῦ Καθηγητοῦ τῆς Δορπάτ τῆς Λιθωνίας Κ. Μάεδλερ, τὸ ἡμέτερον πλανητικὸν σύστημα ἔχει ὡς κέντρον του τὸν ἀστερισμὸν τὸν καλούμενον Πλειάδες (Πούλεια), περί τὸ ὅποιον κινεῖται ὡς κέντρον δὲ τῆς βαρότητας θεωρεῖ τὴν Ἀλκυόνην, τὴν ὅποιαν καὶ ἀποκαλεῖ *Κεντρικὸν Ἡλίον*.

Λαβὼν δὲ ὡς βᾶσιν τὰς παραλλάξεις τοῦ Κύνου, ἑτέρου καὶ τούτου ἀστερισμοῦ, ὁ Κ. Μάεδλερ ὑπέλογησε κατὰ προσέγγισιν τὴν ἀπόστασιν τοῦ κεντρικοῦ τούτου ἡλίου ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου πλανητικοῦ συστήματος, καὶ συνάγει ἐξ ἐπαγωγῆς, ὅτι ἡ Ἀλκυὼν ἁπλῶς ἀπ' ἡμῶν 34 ἑκατομμύρια φορές περισσότερον, παρ' ὅσον ἀπέχει ἡ γῆ ἡμῶν ἀπὸ τοῦ ἡλίου! Ὅτι τὸ φῶς τοῦ κεντρικοῦ τούτου ἡλίου δαπανᾷ ὑπὲρ τοὺς πέντε αἰῶνας μέχρις οὗ φθάσῃ εἰς ἡμᾶς! Ὅτι ὁ ὄγκος τοῦ κεντρικοῦ τούτου ἡλιακοῦ συστήματος εἶναι ἴσος μὲ 117 ἑκατομμύρια φορές μεγαλύτερος τοῦ ὅγκου τοῦ ἡμετέρου ἡλιακοῦ συστήματος! καὶ ὅτι ὁ κεντρικὸς οὗτος ἡλιος ἐξοδεύει 18 ἑκατομμύρια ἑτῶν, ἵνα διατρέξῃ τὴν ἀπέραντον αὐτοῦ τροχίαν, καὶ τοι τρέχων δέκα καὶ ὀκτὼ τετραγωνικὰ μίλια κατὰ δευτερόλεπτον!!

Δὲν εἶναι ἔτι

Ἔλεγμα ἠρωϊκόν.

(Ψαλλόμενον ὑπὸ τῶν ἀγρίων Ἀμερικανῶν πρὶν ἐπάγωσιν εἰς πόλεμον).

.....

Πτωχὸς ἐγὼ! ποῦ τὸν ἐχθρὸν ἐπάγω νὰ κτυπήσω,
Καὶ δὲν γνωρίζω, ὅν ποτε ὀπίσω θὰ γυρίσω,
Εἰς τὰς ἀγκάλας νὰ χαρῶ γυναῖκα καὶ παιδία
Ἐν πατρικῇ ἐστία.

.....

Πλάσμα ταλαίπωρον ἐγὼ! ποῦ τὴν ζωὴν μ' ἀκόμα
Δὲν ἔχω εἰς τὰς χεῖράς μου μὴδὲ αὐτὸ τὸ σῶμα,
Μὲ τὴν ἀσχετὴν ἐκκληρῶν τοῦ αἵματος βανθῶ
Τὸ χρέος ἔς τὴν πατρίδα.

.....

Ὁ μέγα Πνεῦμα φεσθήτε σὺζῆγου καὶ παιδίων,
Νὰ μὴ θρηνησοῦν δι' ἐμὲ πᾶσαντα ἔς τὸ πέδιον
Τῆς μάχης ὧ, εὐδᾶκρον νὰ τύχῃ τοῦ σκοποῦ μου
Πρὸς θρῦσιν τοῦ ἐχθροῦ μου.

.....

Νὰ φέρῃ εἰς τὸν οἶκόν μου τὰ λάφυρα πολέμου,
Ἐ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους μου βοήθησον, θεέ μου!
Δός ἐμοὶ θάρρος καὶ ἰσχύον ἐχθροῦς μου νὰ νικήσω
Καὶ πάλιν νὰ γυρίσω

.....

Ἐ τὰ τέκνα μὲ, ἔς τὴν σόζυγον καὶ εἰς τοὺς συγγενεῖς μὲ,
Καὶ μετὰ πάντων νὰ χαρῶ τῶν φίλων τῆς ζωῆς μου.
Θεὲ εὐσπλαγγχῶς φύλαξον ἐμὲ τῆς ἀπωλείας
Νὰ φέρω σοὶ θυσιάς,

ΕΘΝΙΚΟΙ ΗΓΕΜΟΝΕΣ ΜΝΗΜΟΝΗΘΥΟΜΕΝΟΙ ΕΝ ΤΑΙΣ ΑΓΙΑΙΣ ΓΡΑΦΑΙΣ.

.....

Ναβουχοδονόσορ,

Ναβουχοδονόσορ ὁ Μέγας ἦτο υἱὸς τοῦ Ναβοπαλασάρ βασιλέως τῆς Βαβυλωνίας, ὅστις διὰ τῆς βοηθείας τοῦ Κουζάρ, βασιλέως τῶν Μήδων καθυπέταξεν εἰς ἑαυτὸν τὸ βασίλειον τῆς Ἀσσυρίας καὶ κατέστρεψε τὴν πρωτεύουσαν αὐτοῦ Νινευῆ.

Ἦτο δὲ ὁ Ναβουχοδονόσορ ἀνὴρ πολεμιστῆς, ἀγέρωχος καὶ σκληρὸς, καὶ τοσοῦτον φιλόδοξος, ὥστε ἀνευ αἰτίας ἐκίνησε πόλεμον ἐναντίον ἄλλων χωρῶν, ὅπως κατακτήσῃ αὐτάς καὶ οὕτως ἀξέστη τὴν δόξαν καὶ τὴν πλοῦτη τῆς βασιλείας του.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον ἐπολέμησε καὶ ὑπέταξε τὰ τε βασίλειον τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τὸ τοῦ Ἰουδα, καὶ μετέφερε τοὺς Ἰουδαίους εἰς τὴν γῆν τῶν Χαλδαίων. Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐκίνησε πόλεμον καὶ κατέ-

στρεψε την Τύρον, και εξεστράτευσε και καθυπέταξεν
εις εαυτὸν ἅλην τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου.

Αὐτὸς εἶναι ὁ λαβὼν τοὺς τρεῖς παῖδας Ἀζαρίαν,
Ἀνανίαν καὶ Μισαὴλ καὶ ἀναθρέψας αὐτοὺς βασι-
λεικῶς εἰς πᾶσαν τὴν σοφίαν τῶν Χαλδαίων, κατόπι

χρημαστῶν λεγομένων κήπων καὶ διὰ πολλῶν μνη-
μείων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν ὁ ναὸς τοῦ Βήλου καὶ τὰ
ἀνάκτορα, τὰ ὄψηλα καὶ ἰσχυρὰ τεῖχη τῆς πόλεως
καὶ αἱ χαλκαὶ αὐτῆς πόλει.

Αὐτὸς εἶναι ὁ Ναβουχοδονόσορ, δεῦτε εἶδε τὸ ἐνύπνι-

Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς τῆς Βαβυλώνας.

ἔρριψεν αὐτὸς εἰς τὴν κείμενον τοῦ πορὸς τὴν καιομένην,
διότι δὲν ἠθέλησαν νὰ προσκυνήσωσι τὴν εἰκόνα τοῦ
τῆν χρυσοῦν.

Αὐτὸς εἶναι ὁ λαμπρῶνας τὴν Βαβυλώνα διὰ τῶν

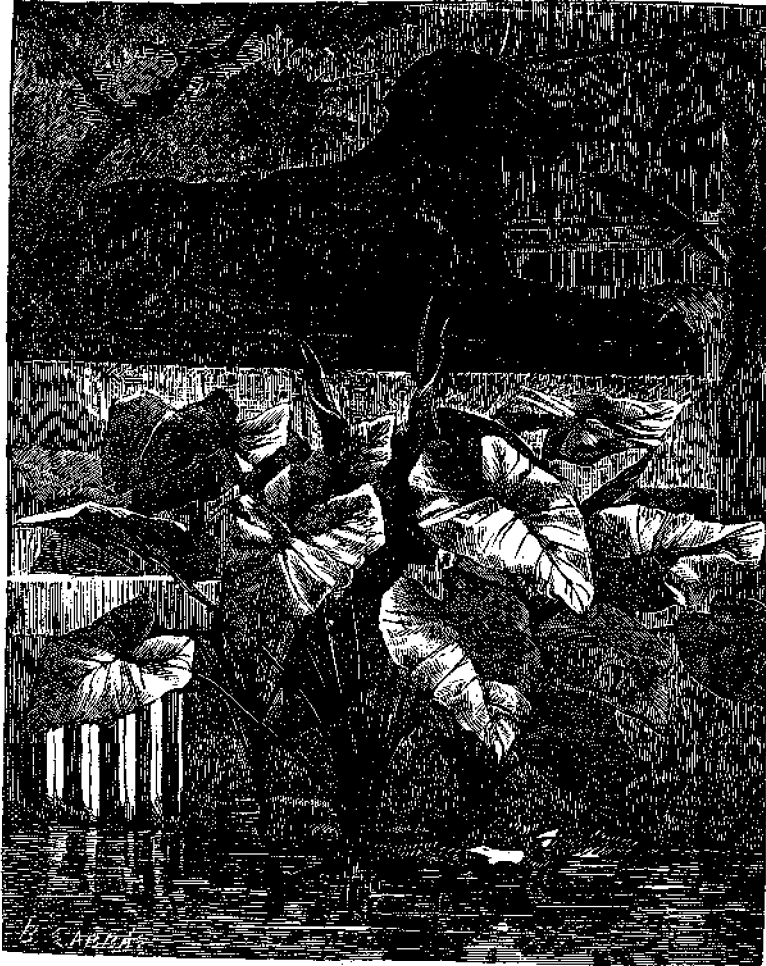
ον τῆς εἰκόνης τῆς ἐξουσίας τὴν κεφαλὴν ἐκ χρυσοῦ, τὸ
στῆθος καὶ τοὺς βραχίονας ἐκ ἀργύρου, τὴν κοιλίαν καὶ
τοὺς μηρούς ἐκ χαλκοῦ, τὰς κνήμας ἐκ σιδήρου καὶ τοὺς
πόδας μέρος μὲν ἐκ σιδήρου μέρος δὲ ἐκ κηλοῦ, καὶ τὸ

ένόπιον τοῦ κριοῦ καὶ τράγου, τὰ ὅποια τῷ ἐξήγησεν ὁ Δανιήλ.

Αὐτὸς ἦτο τέλος ὁ Ναβουχοδονόσορ, ὅστις ἕνεκα τῆς ὑπερηφανείας τοῦ παρεφρόνησε, καὶ ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη ἔζη ὡς κτήνος, ἕως οὗ μετανοήσας ἐπανάλαβε τὰς φρένας του καὶ ἐδόξασε τὸν ἀληθῆ Θεόν.

Ἡ ἱστορία τοῦ μονάρχου τούτου εἶναι διδακτικωτάτη, καὶ συμβουλευόμεν πάντας τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν νὰ ἀναγνώσῃ τὸ βιβλίον τοῦ προφήτου Δανιήλ, εἰς τὸ ὅποιον ἱστοροῦνται διάφορα γεγονότα τῆς ζωῆς αὐτοῦ πολὺ αξιοπερίεργα.

—•••••

Ἄρον τὸ δρακόντειον.

ΑΡΟΝ ΤΟ ΔΡΑΚΟΝΤΕΙΟΝ.

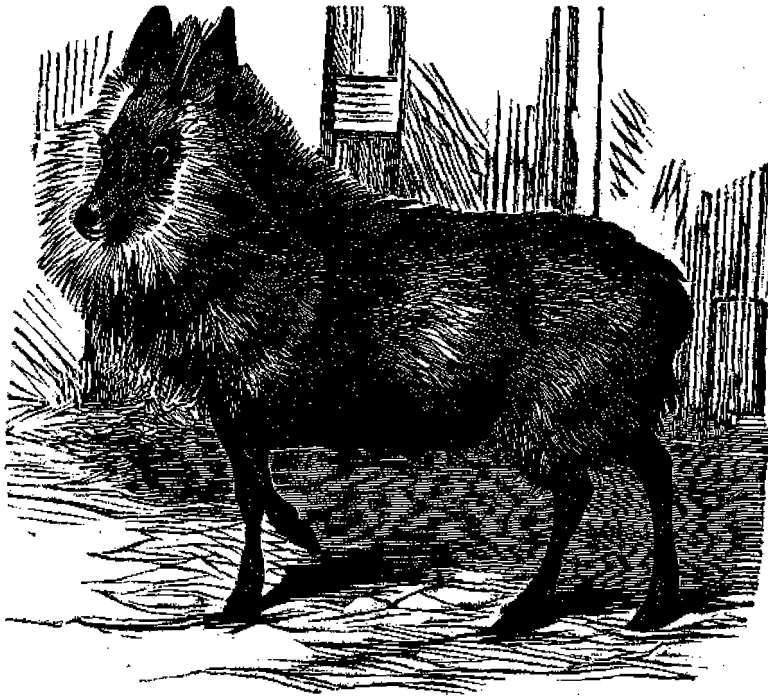
Τὸ φυτόν τοῦτο εἶναι κοινότατον καθ' Ἑλλην τὴν Ἑλλάδα, κάμνει δ' ἄνθος τι βαθέος ἐρυθροῦ χρώματος, μὲ τὸ ὅποιον συνήθως παίζουσι τὰ παιδιά· ὀνομάζεται δὲ κοινῶς δρακοντιά. Εἶναι φυτόν ὠραῖον τὴν ὄψιν καὶ ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν λεγομένων Κολοκασίων, πολλὰ εἶδη τῆς ὁποίας εἶναι λίαν χρήσιμα εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Ἡ Δρακοντιά εἶναι φυτόν δηλητήριον, καὶ διὰ τοῦτο οἱ παῖδες, πρέπει νὰ προσέχωσιν, ὅταν παίζωσι μὲ τὸ ἄνθος του, ἄλλως ἂν τοῦτον φέρωσιν αὐτὸ εἰς τὰ χεῖλη, ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἢ τρίψωσι μὲ αὐτὸ τὸ πρόσωπον, ἀμέσως ταῦτα φλογίζονται, προΐσκονται καὶ καθίστανται ὀδονηρά.

Δηλητήριος κατ' ἐξοχὴν εἶναι ἡ ρίζα του, ἥτις ὁμοιάζει τὰς κοινὰς πατάτας, καὶ τρωγομένη δύνανται νὰ ἐπιφέρῃ θάνατον. Ἐὰν ὅμως ξηρανθῇ, λειοτριφθῇ

καί τσῆ εἰς φούρνον πεπορακταμένον, διὰ τῆς θερμότητος τὸ δηλητήριον εξατμίζεται καὶ οὕτω καθίσταται ἀβλαβής καὶ θρεπτικῆ.

Ἡ εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα παριστανομένη Δρακοντιά φέρεται εἰς τὴν Αἴγυπτον παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου. Ἐξ οὗ ἐλήφθη ἡ προκειμένη οἰκονογραφία.

ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΒΑΙΦΟΣ.

Τὸ κλίμα, τὸ εἶδος τῆς τροφῆς καὶ ἡ σχηματικὴ χώρας τινός, ἐπενεργοῦσι πολὺ ὄχι μόνον εἰς τὰς ἔξεις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μορφήν τῶν ζώων αὐτῆς. Τοῦτου ἕνεκα τὸ αὐτὸ εἶδος τῶν ζώων διαφέρει εἰς διαφόρους χώρας τῆς γῆς· ὁ ἵππος λ. χ. τῆς Ἀραβίας εἶναι διάφορος τοῦ Ἰαπωνικοῦ, τοῦ Γαλλικοῦ, τοῦ Γερμανικοῦ καὶ τοῦ τῶν παγωμένων χωρῶν· ἡ ἔλαφος τῶν βορείων κλιματίων διαφέρει τῆς ἐλάφου νοτιωτέρων χωρῶν κτλ.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ εἰδὸς τι ἐλάφου ἀπαντωμένης ἐν Ἰαπωνίᾳ, ἣτις φέρει χαίτην θυσανωτήν, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς κοίτης σιαγῆνος καὶ περιβάλλουσαν ὀλόκληρον τὴν λαμῆν καὶ τράχηλον μέχρι τῶν ὤμων, διδούσαν δὲ εἰς τὸ ζῶον πολὺ περιέργον ὄψιν.

Ἡ Ἰαπωνικὴ αὕτη ἔλαφος ἐνδιαιτᾷται εἰς τὰ ὑψηλότερα ὄρη μᾶς τῶν νήσων τῆς Ἰαπωνίας, δυσκόλιας δὲ συλλαμβάνεται ζῶσα καὶ ἔτι δυσκολώτερον ἔξυμεροῦται. Μία μόνον εὑρίσκεται εἰς τὸν βοτανικὸν κήπον τοῦ Λονδίνου.

— 31(2)3 —

Ἡρώς τοὺς μικροὺς συνδρομητάς τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων.

— 31(2)3 —

Ἀγαπητοῖ μου μικροὶ φίλοι.

Χάριτι θεῆς ἐφθάσαμεν καὶ πάλιν εἰς τὸ τέλος καὶ ἄλλου ἔτους, τοῦ 12^{ου} αἰῶι καὶ ἀβλαβεῖς. Κατὰ τὸ διάστημα τῶν 12 περίπου μηνῶν, οἱ ὅποιοι παρήλθον, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συμπολίτας μας, ἀπὸ τοὺς φίλους μας καὶ τινες τῶν συγγενῶν μας ἐκαλέσθησαν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, καὶ δι' αὐτοῦ ἐτελείωσεν ὁ καιρὸς τῆς δοκιμασίας καὶ προστομασίας τῶν ἡμῶν ἐδσπλαγχνίσθη ὁ Θεὸς καὶ διὰ τοῦτο χρεωπτοῦμεν νὰ ἡμεῖθα εὐγνωμόνες εἰς αὐτὴν.

Ὁ συντάκτης τῆς Ἐφ. τῶν παιδῶν ἰδίως ἔχει αἰτίαν νὰ εὐγνωμονῇ τὸν Θεόν. ὅτι οὐδεὶς τῶν πολλῶν συνδρομητῶν αὐτῆς ἀπέθανε κατὰ τὸ λήγον τοῦτο ἔτος, καὶ ὅτι αὐτὸς ἀνέλαθεν ἐκ τῆς ἀσθενείας, ἐκ τῆς ὁποίας ὑπέφερον ἐπὶ πολλοὺς μῆνας.

Ἐκφράζει δὲ καὶ τὸς εὐχαριστίας του εἰς πάντας τοὺς μικροὺς αὐτοῦ φίλους, διὰ τὸ ὅποιον ἐξηκολούθησαν νὰ δεκνόντων ἐνδιαφέρον εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῶν Παίδων καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο.

Ὅπως δὲ πάντοτε, οὕτω καὶ κατὰ τὸ ἐλευσόμενον ἔτος, ἡ Ἐφ. τῶν Παίδων θὰ ἐξαικολουθήσῃ τὴν ὠφέλιμον πορείαν τῆς, βελτιουμένη καὶ προσπαθοῦσα νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν κατάστασιν καὶ τὰς ἀνάγκας τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Γῆς Ἑλληνοπαίδων, παρέχουσα εἰς αὐτοὺς εἰκόνας ὠραίας καὶ ἀναγνώσιμα, εἰς τὰ ὅποια τὸ τερπνὸν θέλει εἶσθαι συγκερασμένον μετὰ τοῦ διδακτικοῦ καὶ ὠφελίμου.

Εὐχόμενος εἰς πάντας πᾶν ἐπιθυμητὸν ἀγαθὸν, ἐλπίζει, ὅτι θὰ ἔχῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ καὶ πάλιν κατὰ τὴν πρωτοχρονιᾶν καὶ νὰ τοῖς εὐχθῇ τὰ « εἰς ἔτη πολλὰ. »

Ὁ Συντάκτης

Μ. Δ. ΚΑΛΟΠΟΥΑΚΗΣ.

— ΕΘΣ —

Ο ΚΑΛΩΣ ΚΑΙ Ο ΚΑΚΩΣ ΑΝΑΤΕΘΡΑΜΜΕΝΟΣ.

Ἡ συναίσθησις τῶν καλῶν ποιότητων ἐκάστου πράγματος καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτοῦ γίνεται ζωηρότερα εἰς τὴν ψυχὴν μὲ τὴν σύγκρισιν τῶν ἐναντίων ἢ θεωρῶμεν λοιπὸν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰς ἐποχὰς τῆς ἀδυναμίας του, εἰς τὰς ἀποπλανήσεις τῆς ἀμαθείας καὶ τῶν παθῶν του, ὅχι διὰ νὰ περιφρονῶμεν καὶ ἐξαχρεῶν ὠμεν αὐτὸν ἀλλὰ διὰ νὰ ἀναπτύσωμεν ἐπιμελῶς τὰ σπέρματα τῶν δυνάμεών του, νὰ διευθύνωμεν αὐτὰς καλῶς πρὸς τὴν μέγαν σκοπὸν τοῦ κοινωνικοῦ βίου, καὶ οὕτω νὰ αἰσθανώμεθα βραχύτερα τὴν γλυκύτητα τῶν προόδων του καὶ τὰ θε τούτων ἀγαθὰ ἀποτελέσματα.

Εἰς τὴν ἀπαιδεύτου καὶ ἀπολίτιστου κατάστασίν του ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι παρὰ θέαμα ἐλέους καὶ φρίκης. Οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας του εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παλμοὶ δειλίας, φόβου, ἢ μωστηριώδους σκληρότητος. Περιέρχεται ἐπάνω εἰς τὰς πλέον εὐφρόνως πεδιάδας γυμνὸς καὶ πεινασμένος, ἢ περιπλανᾶται εἰς τὰ δάση ἐνεδρεῦσαν εἰς τοὺς δρόμους ὡς θηρίον ὠπλισμένον, διὰ νὰ τραφῇ, ὀλίγας ἡμέρας, χύνων αἷμα ἀνθρώπινον.

Μέσα εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον ὁ ἀπαιδεύτος καὶ διεφθαρμένος ἄνθρωπος παριστάνεται ἐλεεινότερον ἀκόμη καὶ φρικωδέστατον θέαμα. Δὲν αἰσθάνεται τὴν γλυκύτητα τῆς σκιάς, οὐδὲ ἐπιμελεῖται ν' ἀπολαμβάνῃ τοὺς ζωοφόρους καρποὺς τῆς εὐνομίας, ἐργαζόμενος ὠφέλιμὸν τὸ ἔργον εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἀπάτη, ψεῦδος, δολιότης, συκοφαντία, ἐπιουρία, ἀνδραποδιώδης κολακεία, ἰδοὺ ἢ βιωμηχανία του, ἰδοὺ τὰ μέσα τῆς ζωῆς σου ἢ νόμος δὲ, καὶ πατρις, καὶ ἔθνος, καὶ θρησκεία, εἶναι λέξεις ἀσήμηνα εἰς τὸν νοῦν, καὶ ψυχραὶ εἰς τὴν καρδίαν του ἢ καὶ ἂν ποτε φανῇ, ὅτι τιμὰ καὶ ἐπικαλεῖται τὰ ἱερά ταῦτα ὀνόματα, δὲν κάμνει τοῦτο, παρὰ διὰ νὰ

παγιδεῖν, ν' ἀδικῇ καὶ νὰ ταραττῇ τοὺς ἀληθῶς τιμῶντας καὶ σεβομένους αὐτὰ.

Ὁ δὲ καλῶς ἀνατεθραμμένος καὶ πεπαιδευμένος πολίτης στοχάζεται τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν κατὰ τὴν ἀληθινὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως, ἔνωσιν ἀνθρώπων εἰς ἓν σῶμα, τοῦ ὁποίου τὰ μέλη πρέπει νὰ ᾖναι εἰς ἁρμονίαν μεταξύ των, νὰ ὑποτάσσωνται εἰς μίαν θέλησιν, τὴν θέλησιν τοῦ νόμου, νὰ κινῶνται καὶ νὰ ἐνεργῶσιν, ἕκαστον κατὰ τὴν τάξιν καὶ δυνάμιν του, ὅχι διὰ μόνον τὸ ἰδικόν του, ἀλλὰ καὶ δι' ἓν κοινὸν τέλος, διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἔθνους, διὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ ἔθνους, διὰ τὴν εὐμερίαν τοῦ ἔθνους, ἀπὸ τὰ ὅποια κρέματαί καὶ ἡ τῶν μελῶν ζωὴ, ἀσφάλεια καὶ εὐμερία· θεν πᾶς τοιοῦτος πολίτης ἔχει καὶ ἓν ἐπάγγελμα τίμου, καὶ ὠφέλιμον εἰς τὰς χρείας τῶν ἄλλων, ἐμπόριον, γεωργίαν, τέχνην τινά, τὴν ὁποίαν ἐργαζόμενος ὡπὸ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν νόμων, ζῆ ἡσυχῆς καὶ ἐλεύθερος. Σέβεται καὶ ἀγαπᾷ τοὺς νόμους ὡς θεοὺς φύλακας καὶ εὐεργέτας του. Αἰσθάνεται ἀτάραχα μέσα εἰς τὴν καρδίαν του τὰ γλυκύτερα αἰσθήματα τῆς συγγενείας, τῆς πατριδος, τοῦ ἔθνους. Θεωρεῖ τοὺς συμπολίτας καὶ δημοσβῆτας του ὡς ἄλλους ἀδελφούς. Συντρέχει προθύμως εἰς τὰ κοινὰ συμφέροντα, νομίζων αὐτὰ ἰδικὰ του συμφέροντα. Ἐπιμελεῖται τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων του, διὰ νὰ κατασταθῶσι τίμοι καὶ ὠφέλιμοι συμπολίται.

Ἴδου μὲ συντομίαν αἱ ποιότητες καὶ οἱ χαρακτῆρες τοῦ καλῶς ἀνατεθραμμένου καὶ πεπαιδευμένου πολίτου, ἀνταρρατιθεμένου πρὸς τὸν ἀπαιδεύτου καὶ διεφθαρμένου. Χαίρει εἰς τὸ ἔθ, καὶ μεγαλύνουσα βλέπων τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἀληθινὴν λογικὴν του μάρφωσιν' λυπεῖται εἰς τὸ ἄλλο καὶ αἰσχύνουσα, βλέπων τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἐλεεινὴν καὶ φρικωδὴ παραμόρφωσίν του. Ἀνάλογα εἶναι καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς λογικῆς μορφώσεως τοῦ ἀνθρώπου. Αἱ πόλεις, αἱ συνιστάμεναι ἀπὸ οἰκογενείας καλῶς μεμορφωμένας, εἶναι ἐμφυχοὶ εἰκόνας τῆς εὐδαιμονίας. Δὲν ἀκούονται ἐκεῖ ὀδοὶ καὶ στεναγμοὶ βίας ἢ πτωχείας. Ὁ χρόνος τῆς ζωῆς τῶν πολιτῶν μερίζεται εἰς ἀσχολίας ὠφελίμους, καὶ ἀνεσεῖς τιμίας, καὶ εἰς λογικὴν λατρείαν Θεοῦ. Ὁ ἥλιος ἀνατέλλει διὰ νὰ φωτίσῃ τὰς ἐργασίας τῶν λογικῶν πλασμάτων τοῦ Ποιητοῦ του· δίδει, διὰ νὰ διδῇ εἰς αὐτὰ καιρὸν ἀναπαύσεως. Τὰ ἔθνος, τὸ συγχροτούμενον ἀπὸ τοιαύτας πόλεις ἐδημερεῖ ἀφροντα κατὰ τοὺς ἀπαισίστους νόμους τοῦ αἰωνίου νομοθέτου τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν. Προχωρεῖ ὡς ἀνέφελος ἥλιος εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἐθνικῶν του δυνάμεων' καὶ ἂν ποτε εἰς τὴν πρόβδὸν του ἀπαντήσῃ νέφη παθῶν, διασκορπίζει αὐτὰ μὲ τὰς ἀκτίνας τοῦ λογικοῦ φωτός. Τελειοποιεῖται εἰς τὰς τέχνας τῆς ἐδωτίας. Θάλλει εἰς τὸ ἐμπόριον. Ἀκμάζει εἰς τὴν γεωργίαν. Κραταυδοῦται εἰς τὰ μέσα τῆς ἐθνικῆς του διατηρήσεως. (Βάμβδας.)

ΠΟΙΚΙΛΑ

Γνωμικά του περιφήμου Σίνου φιλοσόφου
Καμφουρέλου.

Ἡ ἐντελής οὐκὴ ἀγάπη συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἦναι τις ἐν-
νάρητος καὶ νὰ μὴ κἀμνη τὸν πατέρα του νὰ ἐρυθρίσῃ· νὰ
μεταβιβάσῃ δὲ εἰς ἑαυτὸν καὶ μέρος τι τῆς ἰδίας αὐτοῦ δόξης.

— Ἴνα δυναθῆς τις νὰ διορθώσῃ τὰ ἐλαττώματά του, πρί-
πει νὰ παρατηρῇ τὰς ἑαυτοῦ παρεκτροπὰς καὶ οὐχὶ τὰς τῶν
ἄλλων.

— Ἐάν εὐρεθῶ μεταξύ δύο ἀνθρώπων, τοῦ μὲν καλοῦ,
τοῦ δὲ κακοῦ, καὶ ἐκ τῶν δύο δύναμαι νὰ ἀφελθῶ ἐάν θέλω
καθότι δὲ μὲν θὰ μοι δώσῃ παραδείγματα ἀρετῆς, ἄτινα θέλω
ἀπολουθῆσαι, ὁ δὲ κακίας, ἄτινα ἐν σιγῇ θέλω παρατηρῆσαι·
τότε θέλω ἐξετάσαι ἐαυτὸν, καὶ ἂν ἦμαι μεμολυσμένος ἐκ τι-
νος κακῆς πράξεως, πρέπει νὰ διορθωθῶ.

— Ἢ ἀμύλλα εἰς τοὺς ταμίους ἀνθρώπους εἶναι ἀφελίμος.
εἰς τοὺς κακοὺς ἀλλοτρίως.

— Εἶναι ἴδιον ψυχῆς γενναίας τὸ ν' ἀπαθῆς τὰς ὕβρεις διὰ
ἀνεργειῶν.

— Εἶναι γλυκὴ νὰ κἀμνη τις φίλον τὸν ἐχθρὸν αὐτοῦ.

— Ὁ ἄνθρωπος, ὅταν πράττῃ τι, πρέπει νὰ ὑποθέτῃ, δεῖ
ὑπάρχουσιν ἐνώπιόν του δέκα ὀφθαλμοί, οἵτινες τὸν βλέπου-
σι καὶ δέκα χεῖρες, οἵτινες τὸν δεκνύουσιν.

— Καθάρισον τὰς σκέψεις σου· ὅταν αὐτὰ ἦναι καθαρὰ
καὶ αἱ πράξεις σου θέλουν εἶσθαι ἐπίσης καθαρὰ.

— Μάθε νὰ ζῆς καλῶς διὰ τὴν ἀποθνήσκῃ καὶ καλῶς.

— Ἄν κακός τις ὤλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, δέχθητι
αὐτὸν ὡς νὰ μὴ ἐπαρῆ ποτε τὸ κακόν.

— Ὅταν ἦσαι ὠργισμένος κατὰ τινος, λάμβανε δι' ὄψιν
τὰς κακὰς συνέπειας τῆς ἐκδικήσεως, ὥστε νὰ μὴ πράξῃς τι,
τὸ ὅποιον θὰ ἐπιστῆρῃ αὐτῇν κατὰ σοῦ.

— Ἐλαί μόνος; ἴσο μετρίφρων· πλητριάσεις τοὺς ἀνθρώ-
πους; ἴσο εὐκαρινῆς.

— Πράγμα τί, τὸ ὅποιον προξενεῖ ἀτίμiam παρουσιάζεται
πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου; μὴ τὸ βλέπῃς; προσβάλλει τὴν ἀ-
κοήν σου; μὴ τὸ ἀκούῃς; ἔρχεται εἰς τὰ χεῖρά σου; εὐώπησον.

— Ὁ Φεβρουάριος τοῦ 1880 ἔχει πέντε Κυριακὰς τὸ γε-
γονός τοῦτο συμβαίνει ἀπαξ κατὰ τεσσαρακονταετίαν.

— Ὁ πρίγκιψ Βίσμαρκ ἔχει 470 παράσημα, ὥστε ἂν θε-
λήσῃ νὰ τὰ φέρῃ διὰ θὰ καλυφθῇ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν
ἐμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν καὶ πάλιν νὰ μὴ ὑπάρχῃ τόπος δι' ἑαυ-
τὸν.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Μέγας τὸ πάλα βασιλεὺς ἀρχαίου ἡμῶν ἔθνους,
μεγίστου Κράτους ἐνεαυτῶ, πλὴν νῦν μικροῦ μεγάλου.
Ἀπόκοφον τὸ δλον μου εἰς δύο ἴσα μέρη,
εἰς μὲν τὸ πρῶτον ἡμῶν πόλιν τῆς Θεσσαλίας,
εἰς δὲ τὸ ἄλλο κρατικὸν μονάρχην τῆς Ἀσίας,
πρωτότορα τοῦ θλου μου, καὶ ἐκ τῆς ἱστορίας
τοῦ ἔθνους σου, ἀχώριστον μέχρι τῆς συνταλείας,
Π. Α.

ΓΡΙΦΟΣ.

Κατέχω τόπον ἱερὸν ἐν τῇ μυθολογίᾳ.
Ὅταν ἐγὼ μεσολαβῶ, ἐκδίκησαι κτήματά!
Ἄν μοῦ κοπῆ ἡ κεφαλὴ, ἀκόμη δεῖται μένει
Στεροῦμενος ὁ ἄνθρωπος θηρίον ἀποβαίνει. Σ.

Λύσεις τοῦ τῷ φύλλῳ τοῦ Σεπτεμβρίου αἰνίγματος.

Ἴππος - Ποταμὸς - Ἴκποπόταμος.

Τὸ ἔλυον οἱ Ἀθηναῖοι Μ. Γ. Δομοστίνης, Γ. Ν. Ἀβάζου,
Γ. Ἀπελλῆς, Μαρ. Λαροδίκης, Θ. Γ. Σκαλιέρης, Γ. Ξωσῆφ,
Π. Γ. Λαζαρέτου, Θεοδ. Ν. Μαγκάκης, καὶ Γ. Π. Παππαζα-
φειρόπουλος, ἢ ἐκ Ἀθήνησιν Αἰκατ. Βουτινᾶ, οἱ ἐκ Με-
σολογγεῖο Κ. Ἰ. Ναυπακτοῦ κτηρῆς καὶ Κ. Γ. Χατσοπούλου, ὁ
Ἐργοπολέως Ἀλέξ. Κιτρίεφ, ὁ Σύρου Ν. Α. Παρασκευᾶς,
καὶ ὁ ἐκ Γαλακίδου Π. Ἰ. Κατσούλης, ὁ Κωνσταντινουπό-
λεως Π. Ἀλεξιάδης καὶ Ἀλεξανδρείας Ἰ. Ν. Τραβασάρου,
Χίου Μ. Γ. Βιτισίδης.

Λύσεις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ γρίφου.

Ῥώμη - Ἐρωσ.

Τὸ ἔλυον οἱ Ἀθηναῖοι Καλλιγᾶς καὶ Ἀηξουρίου Αἰκατ.
Βουτινᾶ.

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1. Πόσος ἐξώρυσεν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ βασιλέως Σεδικίου;
- 2. Πόσων ἐμπόδιον ὁ ἀγγελὸς Κυρίου ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν προ-
σκυνήσῃ;
- 3. Πόσων εἶναι τὸ ἔτος τοῦ Χριστιανοῦ;

Εἰδοποιήσεις.

ρομῆμα

— Παρακαλοῦνται οἱ θέλοντες ν' ἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴν
τῶν καὶ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, νὰ φροντίσουν κατὰ τὸ τέ-
λος Δεκεμβρίου νὰ μᾶς στείλουν αὐτὴν ταχυδρομικῶς διὰ
γραμματοσφύρα, διὰ νὰ μὴ διακοπῆ ἡ ἀποστολὴ τῶν φύλλων.

— Οἱ ἀπανταχοῦ ἀνταποκριταὶ καὶ πράκτορες ἡμῶν πα-
ρακαλοῦνται νὰ μᾶς γνωστοποιήσουν ἐγκαίρως τὸν ἀριθμὸν
τῶν φύλλων, ἵνα θέλωσι κατὰ τὴν πρώτην τοῦ νέου ἔ-
τους πρὸς δόξαν μας.

— Ὅστις κάμει 5 συνδρομητὰς καὶ ἀποστέλλει τὰς συν-
δρομὰς θὰ λαμβάνῃ ἐν φύλλῳ δωρεάν ἐπὶ ἑν ἔτος· ὁ δὲ συ-
νάξας καὶ ἀποστείλας 20 συνδρομὰς λαμβάνει τὸν Ἀστέρα τῆς
Ἀνατολῆς, ἐφημερίδα οἰκογενειακῆν ἑβδομαδιαίαν μὲ εἰκόνας,
δωρεάν ἐπὶ ἑν ἔτος. Ἦν Ἀστέρα συνιστῶμεν εἰς πᾶσαν οἰ-
κογένειαν ὡς καταλληλοτάτον καὶ χρησιμώτατον δι' ἅλα τὰ
μέλη τῆς οἰκογενείας· ἡ ἑτησία συνδρομὴ τοῦ εἶναι μόνον 6
δραχ. ἀποστέλλεται δὲ καὶ ἐπὶ τρεῖς μῆνας εἰς τοὺς θέλον-
τας νὰ ἐξετάσωσιν αὐτὴν.

— Ἡ ἐνασχοληθέντες εἰς τὴν λύσιν τῶν γερογραφικῶν ἐ-
ρωτήσεων τοῦ λίγοντος ἔτους 1879 πρέπει νὰ στείλωσι τὰς
λύσεις περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ προσεχοῦς Ἰανουαρίου 1880, ἵνα
λάβωσι τὸ ὀριθευόμενον βραβεῖον, ἐάν εὐρεθῶν αἱ λύσεις
τῶν ὀρθαί.